

Vreau și eu un Cățel!

de Cristina George

Dar cum știu care rase sunt potrivite pentru
copii și care mi s-ar potrivi mie?

Haideți să citim împreună povestea lui Răducu, un băiețel care
își dorea un cățeluș și care ajunge să cunoască foarte multe
lucruri interesante despre diferite rase de căței, datorită unui
unchi, pasionat crescător de câini.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GEORGE, CRISTINA

Vreau și eu un cățel! / Cristina George. - Cluj-Napoca :
Anteea, 2008

ISBN 978-973-1948-04-1

821.135.1-93-32

Ilustrații: ADRIAN BARBU

Tehnoredactare și pre-press: RISOPRINT

Tipărit la: CRISTALPRINT

editura **ANTEEA** Cluj-Napoca

tel.: 0364-104.979, 0744-423.436, e-mail: anteea@editura-anteea.ro
www.editura-anteea.ro

Într-un orașel situat la marginea unei păduri trăia o familie care avea un băiețel tare simpatic, pe nume Radu. Răducu (așa-l alintau toți ai casei) era un băiețel liniștit, cuminte și la locul lui. Învăța bine la școală, avea note destul de frumoase, iar părinții erau mulțumiți de odrasla lor. O singură problemă aveau cu el: era un băiețel tare distrat și uituc. Nu reușeau nicicum să-l învețe să își facă patul dimineața, să stingă lumina de la baie după ce ieșea din încăpere, să-și pună în ghiozdan sandvișul pregătit de mămica lui sau să se prezinte la oră fixă la cursul de înot de după-masa. Degeaba îi explicau, ba unul, ba celălalt, că în viață nu poți rămâne copil la nesfârșit, că trebuie să înveți să-ți asumi responsabilități, nu reușeau să-l facă să fie mai atent. Pur și simplu, îi intra pe o ureche și îi ieșea pe cealaltă. Da, era un copil bun și drăguț, dar prefera să lase grijile pe seama celor mari. Doar părinții și bunicii lui ce altceva aveau de făcut? Era unicul copil al familiei și când avea să fie mai mare, va avea destule motive să devină responsabil, nu-i așa?

Într-o seară, Răducu se întoarce un pic cam trist de la Vlăduț, un vecin de vârsta lui, cu care se juca de obicei după ce își făcea lecțiile. Se așezară cu toții la masă să ia cina, dar Răducu mănca fără chef, apoi fugi în camera lui, uitând, bineînțeles, să-și bea paharul cu lapte.

Părinții îl lăsară în apele lui, însă a doua zi se întâmplă la fel. Răducu nu prea avea chef de conversație cu nimeni și fugi din nou în camera lui, uitând, de data aceasta, să mulțumească pentru masă.

"Ei, acum e prea de tot, se gândi mămica lui. O fi copilul meu distrat, dar întotdeauna mulțumește când se ridică de la masă. Oare ce-o fi având?" Și se duse îngrijorată după el în cameră.

- Mami, pot să am și eu un cățel? o întrebă copilul direct, gata să izbucnească în lacrimi. Și Vlăduț are unul, e așa de drăguț, toată ziua se joacă împreună, mi-ar place și mie să am un cățeluș.

"Asta mai lipsea," își spuse mămica lui în gând. Cum să aibă el grijă de un cățel, când uită de la mână până la gură? Între timp, sosi în cameră și tatăl lui Răducu. A, de asta era necăjit fiul lor? Aflară apoi că Vlăduț primise în dar de ziua lui un pui de Ciobănesc german și de atunci copilul și puiul erau nedespărțiți.

- Dar, copile dragă, îi spuse tatăl, să crești un câine nu e o treabă chiar așa de ușoară. Nu-i o joacă de copil. Ai să-ți aduci aminte că

trebuie să îl hrănești de 2 ori pe zi, la ore fixe? Că trebuie nu numai să te joci cu el, ci și să îl perii, să îl scoți la plimbare, la alergat? Că trebuie să-l duci la medic pentru vaccinurile obligatorii și că mai trebuie să îl educi să răspundă la comenzi, să fie, adică, un câine ascultător? Crezi că ai să fii atât de responsabil să faci toate lucrurile acestea și să te ocupi de el după ce-ți termini temele?

- Da, tătăcule, promit că o să fiu cuminte, o să fac tot ce trebuie și nu o să mai uit atât de des, se smiorcăia Răducu, rugându-se de părinți să-l ferească și pe el cu un cățeluș.

Părinții se tot gândiră la dorința copilului o zi, două, trei. Oare copilul lor, atât de distrat și de "copil" deocamdată, ar fi în stare să se ocupe de un câine, să-l îngrijească și să-l crească așa cum trebuie? Sau e un moft ca oricare altul? Dacă se va plictisi de cățeluș sau se va dovedi că nu e suficient de matur să își asume responsabilitatea creșterii și educării lui, ce vor face cu bietul animal?

Cum însă fiul lor se ruga fierbinte de ei să îi îndeplinească dorința, hotărâră să-i acorde o șansă.

- Un unchi de-al meu, pasionat de câini, are o canisă în pădure, lângă oraș. O să mergem acolo, să vedem ce spune el despre treaba asta și dacă ne poate recomanda ceva ce ți s-ar potrivi. Are mulți câini acolo, cine știe, s-ar putea să prinzi drag de vreunul și să-l aduci acasă.

Zis și făcut. Într-o după-masă, cei trei, părinți și copil, pleacă spre pădurea de la marginea orașului, acolo unde unchiul creștea câini de o bună bucată de vreme. Răducu era în culmea fericirii. Va lua un cățeluș, îl va duce acasă și va avea grijă de el. Da, sigur că nu va uita să-l hrănească la ore fixe - și dacă uită o dată, nu o să fie așa o tragedie, doar o să-i dea bunica de mâncare, nu? Iar dacă el o să fie obosit după lecții și nu o să aibă chef să-l scoată la plimbare, oare o să-l ducă tăticul? Sau poate bunicul? "Of, Doamne, nu știu de ce își fac adulții atâtea probleme, când există soluții la toate", își zise în sinea lui copilașul, convins că o va scoate la capăt, în caz că va mai uita câteodată de atribuțiile lui, legate de hrănirea și educarea viitorului său prieten.

Ajunseră repede la canisa cu pricina și unchiul le ieși în întâmpinare.

- Bine-ați venit, dragii mei, haideți să vă arăt grădina mea cu căței!

Răducu făcu ochii mari. Grădină cu căței? Cu legume, poate... sau cu flori... dar cu căței??

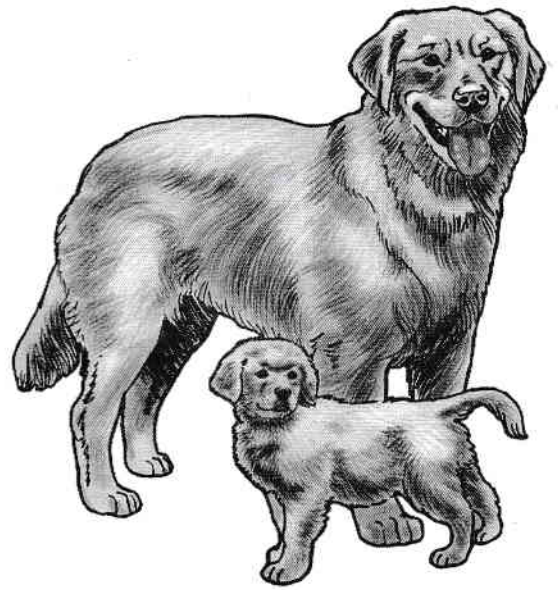
- Așa e, băiatul meu, ai dreptate să te minunezi. Numai că în grădina mea nu cresc flori sau fructe, ci căței de toate felurile, mari și mici, de rasă pură sau metiși. Așa cum alții îngrijesc florile sau legumele, eu îi îngrijesc pe cățelii mei și pe puii lor, îi hrănesc, îi curăț și îi spăl, mă joc cu ei, le vorbesc zilnic și am grijă să fie sănătoși și frumoși. Nu e treabă ușoară. Fiecare câine are personalitatea lui, trebuie să știi cum să îl iei pe fiecare, cum să te apropii de el. Unii sunt dependenți și atașați necondiționat de stăpânul lor, alții sunt mai independenți, mai încăpățânați, cu ei am mai mult de furcă. Dar toți mă ascultă și toți mă iubesc, pentru că ei știu câtă dragoste le port și câtă grijă am să le fie bine.

Tu te-ai gândit bine înainte să iei acasă un cățel? Crezi că ești pregătit? Un cățel nu e o jucărie, are suflet, simte, se bucură sau plânge. Atâta tot, că nu poate vorbi. Îl iei ca să ai un tovarăș de joacă și atât? Ca să te distrezi în timpul tău liber? Sau ca să ai lângă tine un prieten adevărat, devotat, pregătit să-ți facă întotdeauna pe plac, să te păzească sau să-ți însenineze ziua?

Mai mult decât atât, ce crezi, ce ți s-ar potrivi mai bine? Câinii sunt și ei, ca și oamenii, foarte diferiți între ei. Unii sunt plini de energie, vioi, puși pe șotii, s-ar juca toată ziua. Ei au nevoie de un prieten la fel de energic și de activ. Așa e Dalmațianul, așa sunt terrierii Westie. Alți câini sunt mai liniștiți, dar doresc să fie permanent în preajma stăpânului, nedezlipiți de el, să-l urmeze, pas cu pas. Așa e bulldog-ul. Cum știi oare ce vrei și ce ți se potrivește mai bine, cum alegi câinele perfect pentru tine?

Boxer

Golden Retriever

Setter irlandez

Bichon Frise

Ciobănesc mioritic

Bulldog